

Tyla
Audroje

Tavo
akimirkos
nuodėmė

BALTO

Tyla
Audroje

Tavo
akimirkos
nuodėmė

Romanas

BALTO

Vilnius, 2022

Sėdėjau prie mašinos vairo ir keikiau gyvenimą. Atsira-
dau ne laiku ir ne vietoje. Norėjau padaryti staigmeną. Ir ką?
Jai staigmena, o man ragai... Man... Aš, Mario Santosas Or-
tega, esu vienintelis ir nepakartojamas! O ji? Pamanyk, mo-
delis, pamanyk, gražuolė! Tokių gražuolių pilni barai. Kvailė!
Kaip ji galėjo atsigulti į lovą su tuo fotografu?! Na, gerai, gal
aš ir pats šiek tiek kaltas. Taip, ji užtiko mane bare su įspū-
dinga brunete. Kai ji būna mieste, nueiname į barą. Jei rei-
kia ir norime, atsiduriame lovoje, bet šiaip mes – tik draugai.
Aišku, per tuos darbus mažai skyriau dėmesio savo merginai.
Bet vis tiek protu nesuvokiamas kerštas! Prieš akis vėl iškilo
tas vaizdas, ir mane net nupurtė. Tegul ji mina iš mano gy-
venimo!

– Kuo didesni ragai, tuo gražesnis briedis, – tyčiojosi Ser-
žas, kai kitą rytą biure jam paaiškinau, kodėl siuntu ant viso
pasaulio.

Seržą pažįstu nuo studijų laikų. Panų numylėtinis, daž-
niausiai gaunantis viską, ko užsigeidžia. Turbūt negali būti
kitaip, kai esi toks gražuoliukas – rudakis, šviesiaplaukis ir
dar gamtos apdovanotas putliomis lūpomis.

Vienas kitą suprantame be žodžių, todėl tiek vakarėliuo-
se, tiek darbe mudu – tarsi nedalomas vienetas. Abu esame
architektai. Dabartinis mūsų projektas mažais žingsneliais

skinasi kelią į priekį, bet šiandien susikaupti darbui tiesiog negaliu.

– Mesk ją iš galvos, – ramiai pasakė Seržas atsitraukdamas nuo kompiuterio.

Aš netekau jos, bet ne tai skaudžiausia. Bjauru jaustis paliktam. Manęs moterys geidžia ir sutinka su mano žaidimo taisyklėmis. Ir nepalieka! Tai aš jas palieku ir net per daug nesigilinu. O dabar...

– Klausyk, negaliu žiūrėti, kaip tu graužiesi. Tuoj baigiu ir maunam iš čia. Žinau vietele, kur užglaistysim visas tavo nuoskaudas.

– Kas per vieta? – nustebęs paklausiau.

– Baras „Retro“, ten renkasi menininkai. Maikas atrado visai netyčia. Sakė, ten gera atmosfera, užsimezga įdomūs pokalbiai, kartais vyksta teminiai vakarai. Na ir kokteiliai puikūs, o maistas skanus.

– Puiku, einam, man šiandien viskas tinka.

Sėdome į mano *Corvette C8*, mano ištikimąją draugę. Kol važiuojame krantine, Seržas pasakojo, kas jam vakar nutiko, bet mano mintys kažkur klajojo. Baras įsikūręs sename Madrido rajone, kur anksčiau veikė gamyklos, o dabar jų vietą užėmė madingi loftai, kūrybinės dirbtuvės ir nedideli biurai. Industrinė aplinka turi savotiško žavesio, nors abejoju, ar taiklu modernaus interjero barą pavadinti „Retro“. Man visai patiko patogūs juodi minkštasuoliai, apskriti metaliniai staliukai. Ant sienų buvo sukabintos motociklų ir žirgų lenktynių nuotraukos – kokia įdomi gyvos ir metalinės

jėgos priešprieša! Baras jau buvo pilnas žmonių. Vieni sėdėjo įnikę į nešiojamuosius kompiuterius, kiti šiaip šnekučiavosi. Ore tvyrojo kažkokia paslaptینگumo aura, kurią veikiausiai kūrė fone skambanti retro stiliaus muzika. Na štai, dabar supratau, kodėl ant vienos sienos sukabintos vinilinės plokštelės...

Sukritome ant minkštasuolių prie raudonos sienos. Ėmiau stebėti aplinką. Rami, netgi tingi atmosfera kaipmat atpalaidavo. Šalia jaukiai glaudėsi didžiulė juka. Po ja jaučiausi kaip per atostogas po palme.

Prie mūsų priėjo juodai vilkintis padavėjas, įdėmiai nužiūrėjo, apdovanojo profesionalo šypsena ir priėmė užsakymą. Vien mintis apie gerą jautienos kepsnį su taure vyno pažadino apetitą. Du Seržo pažįstami prisėdo su juo pasikalbėti. Vaikiniai ėmė diskutuoti apie kažkokio klubo rekonstrukciją, bet man buvo neįdomu. Tingiai stebėjau aplinką. Durys atsidarė, ir į barą aukštakulniais įkaukšėjo įspūdinga moteris. Leopardo rašto palaidinė gilia iškirpote bandė sulaikyti nemažas krūtis. Iš po trumpo juodo sijonėlio švysčiojo ilgos, dailios, nuodėmės vertos kojos. Jai pasisukus šonu pamačiau, kad ir užpakaliukas pagirtinas – standus, riestas. Medaus spalvos ilgi plaukai krito bangomis. Pakako akimirkos, kad būčiau pakerėtas jos seksualaus žavesio.

Mano žvilgsniui vis dar glamonėjant nepažįstamosios kūno grožybes, ji pasisuko eiti prie baro. Putlios lūpos, tiesi nosis, iškilūs skruostikauliai, o jau tos akys... Tobulas grožis!

Moteris žavingai čiauškęjo su barmenu, tas linkčiojo galva ir šypsojosi. Atrodė kone pavergtas jos auros. Tokia pasitikinti savimi ir net valdinga... Turėtų būti šiek tiek už mane vyresnė. Staiga gražuolė pasisuko, nužvelgdama visus staliukus, akimis užkliuvo ir už manęs, bet neatrodė, kad būčiau vertas jos dėmesio.

Stalas su kortele „Rezervuota“ stovėjo kaip tik priešais minkštasuolį, ant kurio buvome įsitaisę mudu su Seržu. Pastūmusi kortelę į šoną nepažįstamoji prisėdo, užkeldama koją ant kojos. Iš po trumpučio sijono išlindo nėriniuotas kojinių kraštelis. Mano nusivylimui, tas dieviškas vaizdas greitai pradingo, o stalas virto darbo vieta, mat iš prabangios rankinės su LV inicialais ji išsitraukė kompiuterį ir mobilųjį telefoną. Nurijau dar gurkšnį vyno ir toliau stebėjau. Aišku, ji tai pajuto. Įdėmiai mane nužvelgė, tingiai nusišypsojo ir... pamiršo. Kompiuterio ekranas moteriai pasirodė kur kas įdomesnis už kažkokį ant minkštasuolio kiurksantį tipą. Plaukams užkritus ant veido, gražuolė užsikišo sruogą už ausies. Pamačiau ant pirštų kelis įmantrius žiedus, vienas iš jų buvo didokas, su melsvu akmeniu. Barmenas priėjo prie jos, padėjo ant stalo taurę raudonojo vyno ir kažką pasakė. Ji atsiliepė nusijuokdama žemu balsu. Plaukai vėl užkrito jai ant veido, o aš ėmiau svajoti, kaip nubraukčiau juos savo pirštais. Toji moteris traukė mane it magnetas. Kai ji trumpam nukreipė žvilgsnį nuo ekrano, kad gurkšteltų vyno, mūsų akys vėl susitiko. Ji nusišypsojo ir... vėl mane pamiršo. Aš bakstelėjau Seržui alkūne.

– Ka? – jis tyliai paklausė, o aš taure nebyliai parodžiau, kur žiūrėti. Dabar jau ir mano draugas susidomėjo.

– Taaaip, neblogai. Tik ne tau. Ne tas kalibras, – atsakė ir vėl įsitraukė į pokalbį su pažįstamais.

Pyktelėjau ant jo. Kodėl negalėčiau pabandyti?

Baro durims atsidarius, įėjo du vyrai, vilkintys gerus kostiumus. Jie pasisveikino su barmenu, paskui priėjo prie jos. Paprašiusi prisėsti gražuolė įdėmiai peržiūrėjo jų atneštus popierius. Kažką ant tų lapų rašė, aptarinėjo su vyrais. Paskui visi vaišinosi vynu, o ji ir vėl juokėsi. Tas juokas jau kone vedė mane iš proto.

* * *

Žmonių bare daugėjo, tie du vyrai pakilo eiti. Moteris palydėjo juos iki durų ir atsisveikino. Praeidama pro mus paliko gundomą kvėpalų šleifą. Stebėdamas, kaip juda jos klubai, vos valdžiau geismą. Kaip norėčiau ją paliesti... Bet tam neturiu jokios dingsties. Ji ir vėl kažką pasakė barmenui, šis nusijuokė ir nuleido akis. Grįždama prie savo stalo dar kartą įdėmiai mane nužiūrėjo ir atsisėdo taip, kad vaizdo man nebeužstotų jos kompiuteris. Mintimis nuskrirdau ten, kur galėjau nevaržomas mėgautis šiuo nuostabiu kūnu.

Kai patiekė maistą, Seržo draugai pagaliau paliko mus vienus. Alkani kaip vilkai suleidome dantis į sultingą mėsybę. Mėgavausi kepsniu, bet nenuleidau akių ir nuo nepažįstamosios. Seržas ramiai grąžino mane į realybę:

– Ir ką?

– Žiūrėdamas į ją visai pamiršau, kas vakar įvyko, – tariau jam atsipalaidavęs.

– Na ir puiku. Tik neįsisvajok per daug. Gražios moterys nebūna vienos.

– Gal taip, o gal ir ne... – atkirtau nepatenkintas, kad artimiausias draugas šitaip negailestingai nuvertina mano galimybes.

Prie jos stalo vis kas nors sustodavo, persimesdavo keeliais sakiniais. Vadinas, čia daug kas pažįsta mano svajonių objektą. Į barą įėjo dar vienas puikiai apsirengęs vyras. Nuo jo dvelkė prabanga, pasitikėjimu savimi ir gerais kvėpalais. Akimis susiradęs ją priėjo, pasilenkė ir apdovanojo lėtu bučiniu, kažką šnabždėdamas į ausį. Velnias, Seržas buvo teisus... Žavingai atlošusi galvą moteris nusijuokė, metė žvilgsnį į mane ir liežuvio galiuku brūkštelėjo per savo putlias lūpas. Užverdama nešiojamąjį kompiuterį alkūne nustumė nuo stalo rašiklį. Tiesiog automatiškai reagavau į pasitaikiusią progą – jei spėsiu pakelti, galėsiu užmegzti pažintį. Žaibiškai stryktelėjau nuo minkštasuolio, o ji jau pati lenkėsi paimti rašiklio. Kadangi buvau jau spėjęs pritūpti prie jos stalo, staiga tiesiai man prieš akis atsidūrė jos krūtys, o paskui ir lūpos. Jutau moters kūno kvapą ir karštį. Ištiesiau pakeltą daiktą, o ji atsitiesdama kone brūkštelėjo krūtine man per lūpas. Tas judesys buvo toks intymus, gal net surežisuotas.

– Ačiū... – ištarė žemu seksualiu balsu, įsmeigusi į mane tamsiai rudas akis, kuriose jau norėjau paskęsti.

Seržas mane, grįžtantį į savo vietą ant minkštasuolio, pasitiko draugiška pašaipėle:

– Gudrus ėjimas. Tu nesnaudi.

Nusijuokiau. Bet... Mano svajonė atsistojo, įsidėjo kompiuterį į rankinę, užsimetė ją ant peties ir patraukė durų link. Vyras, akivaizdu, buvo atėjęs jos išsivesti. Jis pabučiavo jai kaklą, o ranka, kuria buvo apglėbęs liemenį, nuslydo dar žemiau. Už gėrimą ji nesumokėjo, tik atsisveikindama pamojė ranka barmenui.

– Tik nesakyk: „O ką aš tau sakiau“, – tyliai paprašiau Seržo.

Jis prunkštelėjo:

– Dabar jis nusivėš ją į gerą restoraną, paskui į savo lovą ir gerai išdulkins. Tada jie gyvens ilgai ir laimingai.

– Nepradėk, – nepatenkintas suurzgiau.

– Deja, tokia realybė. Tokios kaip ji turi gerbėjų, kurie gali pasiūlyti daugiau nei tu.

– Kas toji moteris, kuri sėdėjo priešais mus? – paklausiau barmeno, kai atėjo laikas atsiskaityti.

Šis su nuostaba kilstelėjo antakius:

– Džo Si?

Gūžtelėjau pečiais. Tarsi visi turėtų tai žinoti, tik man vienam naujiena. Barmenas nusišypsojo ir nieko neatsakė. Nepatenkintas smalsumas sukėlė dar didesnę norą sužinoti, kas ji. Tas saldus nežinios jausmas...

Vakare atsigulęs miegoti dar ilgai svajojau apie tą nuostabų kūną, plaukus, lūpas. Atrodė, net užuodžiu moters

kvapą, jaučiu odos švelnumą. Galvojau apie ją, kol miegas išlaisvino iš minčių.

* * *

Nauja diena – nauji tikslai. Viriausi kavą galvodamas, kaip ji pradeda dieną. Ar ilgai vaikšto po namus su pižama, o gal paknopstom išlekia iš namų, pačiupusi termopuodelį? Ką ji veikia tokiu metu? Daro jogos pratimus ar jau dažosi blakstienas automobilyje, kol stovi užstrigusi spūstyje? Keistų minčių srautas stebino net mane patį, nes paprastai tokiu metu būdavau jau visa galva paniręs į būsimus darbus. Metas važiuoti į biurą.

Oras buvo nuostabus, švietė saulė, versdama mane prisimerkti. Kaip būtų gera dar šiek tiek pasilepinti jos spinduliais parke prisėdus ant suoliuko, bet žinau, kad Seržas mėgsta anksti pradėti darbus, tad ir man nevalia kažkur skrajoti. Kaip visada, dieną pradėjome trumpai aptardami užduotis. Susitelkęs kūriau pastato fasadą, bet ir vėl pagavau save nuklystant į svajones. Atrodė, kad net mačiau, kaip veidrodinia-me būsimo fasado stikle atsispindi pro šalį einančios moters figūra. Nusijuokiau. Diena prabėgo, ir aš ėmiau kalbinti Seržą važiuoti į „Retro“, slapta tikėdamasis, kad ten bus Džo Si. Dar nesusipažinome, bet aš jau žinau jos vardą. Kūną perliejo malonumo banga vien nuo vilties, kad vėl galime susitikti.

– Palikai bare nebaigtų reikalų? – juokavo draugas. Jis puičiai žinojo, kaip man patinka siekti užsibrėžto tikslo.

Nusišypsojau.

– Gal. Žinai, ką žmonės kalba apie viltį?

– Kad ji kvailių motina? – kikeno jis.

– Na, neatmušk žmogui noro, – bandžiau švelninti padėtį.

– Pasirinktum bent jau paprastesnį variantą.

– Baik, paprastesnį bet kada galėčiau turėti.

Bare atsidūrėme gana anksti. Dar tik penkta valanda popiet, baras pustuštis. Išsirinkome stalą. Netoliese sėdėjo pliktelėjęs akiniuotas vyriškis, kuris nepatenkintas kažką skaitė, rašė ir vėl skaitė kompiuterio ekrane. Atokesniame kampe įsitaisiusi mergina taip pat dirbo susiraukusi – gal kas nesisekė? Jiems darbo diena dar nebuvo pasibaigusi. Užtat susiglaudusi porėlė, regis, neturėjo jokių rūpesčių. Na, o pusamžis vyriškis nuo viso pasaulio buvo atsitvėręs laikraščio siena. Kaip keista matyti, kad informacinių technologijų amžiuje kažkas vis dar skaito popierinę spaudą.

Kada gi pasirodys mano svajonių moteris? Nežinau, ar laikas kada nors man buvo slinkęs lėčiau. Kantrybę bandė kiekviena sekundė, ir jau buvau spėjęs šimtus kartų nusivilti, įsivaizduodamas, kad šiandien ji net nepasirodys, kai pagaliau durys atsidarė. Seksualioji gražuolė įžengė energingai, apsidairė ir, atpažinusi mane, pasisveikindama nusišypsojo. Pasijutau tarsi devintame danguje. Šiandien ji apdovanojo mano žvilgsnį tobulai figūrą paryškinančia gėlėta suknele. Rankose – oranžinis sportinis *Stella McCartney* krepšys. Nužingsniavusi į vakarykštę vietą nusviedė ant minkštasuolio

krepij. Šįkart barmenui ne tik kažką šnabždėjo, bet ir padavė raktus. Įdomu, kas juos galėtų sieti?

Tuo metu pliktelėjęs vyriškis, kuris susirūpinęs kažką rašė kompiuteriu, nevilties kupinu balsu ištarė:

– Džo Si, meile mano, tik tu gali palengvinti kūrybines kančias... Jau antra para kamuojusi, nieko doro negaliu parašyti. Eikš, pažvelk, kaip įstrigau su siužetu.

Ji geraširdiškai nusišypsojo ir sutiko užmesti akį į ekraną. Priėjusi prie plikio stalo pasirėmė viena ranka, kiek palinko, kad geriau matytų, ir susikaupusi skaitė. O vyriškis nedrąsiai šnairavo į gelbėtojos iškirptę.

– Vargšė ta tavo Džiordžija. Turi jai įpūsti gyvenimo meilės, Oskarai.

– Ar man padėsi? – viltingai pakėlė akis nelaimingas rašytojas.

Ji žvilgtelėjo į plikį, paskui į laikrodį, paskui vėl į plikį ir išraiškingai atsiduso.

– Padėk jam, Džo Si, – lyg tarp kitko paprašė atokiau sėdinti mergina, kuri jau buvo baigusi darbą. – Juk tau idėjų niekada netrūksta.

Džo Si susimąstė prikandusi lūpą. Kiek pamindžiukavusi prie Oskaro stalo staiga žengė žingsnį šonan ir gudriai šypsodamasi nutūpė ant plataus mūšų su Seržu minkštasuolio porankio tarsi gražus egzotinis paukštis. Iš netikėtumo abu susižvalgėme. Kas čia dabar bus?

– Oskaras rašo knygą apie vieną moterį – gražią, seksualią, turtingą ir labai protingą. Ji yra banko valdytoja, – Džo Si

kreipėsi į mus taip natūraliai, tarsi būtume seni pažįstami. – Tačiau istorijai trūksta dramatiškų vingių. Jeigu siužete atsi-rastų du tokie veikėjai kaip jūs, gal pavyktų sumegzti kokią intrigą. Ar sutiktumėte man padėti?

Seržas gūžtelėjo pečiais, lyg sakytų, kad nieko čia tokio – jei reikia, mes galim. Aš linktelėjau šypsodamasis. Dar visai neseniai rezgiau planus, kaip ją užkalbinti, o ji štai jau ap-lenkė mane.

– Oskarai, ar pasiruošęs užsirašinėti? Taigi, pradėkime. Po sunkios ir gana sumautos darbo dienos vos vilkdama kojas Džiordžija nuslinko į „Retro“ barą. Užsisakė tau-rę raudonojo vyno, tik buvo dar ne laikas atsipalaiduoti. Tuoj čia pasirodys jos banko darbuotojai, reikės peržiūrėti ir pasirašyti ataskaitas. Lūkuriuodama nusprendė padirbė-ti kompiuteriu, tik dėmesį blaškė priešais sėdintis jaunas vyras. Baras veikė jau seniai, aplink buvo matyti daug pa-žįstamų veidų, o šis žmogus čia lankėsi tikrai pirmą kar-tą. Naujoką ji jau buvo pastebėjusi eidama prie savo stalo. Jis buvo maždaug trisdešimties ir atrodė nusivylęs gyveni-mu, bet rudos akys degė. Varsė ją žvilgsniais, tarsi ketintų permatyti kiaurai.

Prie Džo Si priėjęs barmenas padavė didelę taurę apelsinų sulčių. Ji linktelėjo padėkodama ir gurkštelėjusi tęsė:

– Suntriguota paslaptingojo naujoko Džiordžija žvilgs-niu skenavo jį nuo galvos iki kojų. Tamsūs seksualiai sutaršyti poilgiai plaukai. Dėl tvirto žandikaulio jo veidas at-rodė labai vyriškas, o štai juslingos lūpos aiškiai signalizavo,

kad gražuoliui nesvetimos mažytės nuodėmės. Juodi polo marškinėliai vykusiai paryškino raumeningą torsą ir rankas, o tvirtos kojos buvo įspraustos į juodus džinsus. Karštas bičas. Džiordžija pajuto, kad norėtų jį paliesti rankomis ir lūpomis. Tik, atrodo, jam viskas aplinkui buvo nusibodę. Ir tai šiek tiek nervino.

– Kodėl gi? – pasiteiravo Seržas.

– Nepertraukinėk jos, – sukomandavo vyras su laikraščiu. Gražuolės pasakojimas privertė jį nuleisti savo popierinę užtvaną.

– Tęsk, Džo Si, – paprašė Oskaras.

– Taigi. Džiordžija gurkštelėjo vyno, bet svajas apie nepažįstamąjį nutraukė į barą įėję du banko darbuotojai. Sutvarkiusi reikalus ji ir vėl mintimis grįžo prie vaikino. Nesuprato, kodėl jis nerodo iniciatyvos, jei nenuleidžia nuo jos akių ištiesią valandą. Dabar jiedu su draugu kažką aptarinėja. Gal kalbasi apie ją? Kas ten žino. Ji tikėjosi flirto, o jis nuvylė.

– Mulkis... – pakomentavo atokiau sėdinti mergina.

Porelė irgi susidomėjusi klausėsi pasakojimo.

– Gal jis nedrįso? – įsiterpė vaikinai, kuris dar visai neseniai visą dėmesį buvo sutelkęs tik į savo merginą.

Džo Si nusijuokė ir garsiai susimąstė:

– O gal Džiordžija jam nelabai patiko?

– Nemanau, – atsakiau jai, supratęs, kad girdžiu atpasakojant vakarykščius įvykius. – Gal tiesiog nebuvo tinkamos progos?

– Tęsk, Džo Si, – ragino Oskaras.

– Bare tuoj turėjo pasirodyti grafas Rudolfas. Džiordžija dar tikėjosi spėti peržiūrėti savo elektroninį paštą, bet mintys sukosi apie mįslingą susidomėjimo objektą. Vaikino nerpyžtingumas varė ją iš proto. Ji svarstė, gal jis nedrąsus, todėl iniciatyvos reikėtų imtis jai pačiai. Beviltiškai metė į jį dar vieną žvilgsnį, akys susitiko, bet... Tą akimirką į barą įžengė grafas.

– Grafas?! – nustebo atokiau sėdinti mergina.

– Džiordžija iš pradžių irgi manė, kad titulas tik juokai, bet klydo, – paaiškino gražioji pasakotoja. – Rudolfas tikrai buvo grafas, na ir dar geras Karlo draugas.

– Kas tas Karlas? – pasidomėjo mergina, sėdinti su vaikinui.

– Tai sužinosite šiek tiek vėliau, – atsakė Džo Si. – Rudolfas neketino gaišti laiko bare, todėl Džiordžijai neliko nieko kito, kaip tik griebtis gudrybės. Alkūne ji pastūmė nuo stalo savo rašiklį ir stebėjo, ką darys vaikinai. Šis stryktelėjo nuo minkštasuolio ir pritūpė šalia stalo, o ji jau irgi lenkėsi pakelti nukritusio daikto. Abu atsidūrė taip arti vienas kito, kad jis lūpomis kone brūkštelėjo jai per iškirptę. Džiordžiją tarsi žaibas trenkė.

– Kaip manote, ar jis irgi panašiai pasijuto? – glostydama savo vaikinui ranką susimąstė mergina.

– Nežinia, juk nebuvo laiko išsiaiškinti. Džiordžija tiesiog padėjo nepažįstamajam, o jis grįžo ant savo minkštasuolio.

Velniat, ji pasakojo vakarykščius įvykius! Seržas turbūt irgi tai suprato. Jaučiausi suintriguotas jos pradėto žaidimo.

Dar niekuomet to nebuvo patyręs. Labai susidomėjau, kur lenkia Džo Si.

– Tas Rudolfas elgėsi taip, tarsi būtų jos vyras, – įsiterpiau nepatenkintas. – Įėjo, apsikabino, pabučiavo.

– O iš kur tu žinai? – nustebęs paklausė vyras su laikraščiu.

Stojo tylą, visi sužiuro į mane. Pažvelgiau į Džo Si, nebyliai prašydama pagalbos. Ji tik pamerkė man akį ir nesku-bėjo padėti.

– Na, aš tik spėliuju, kaip galėjo klostytis įvykiai... Juk Džo Si prašė prisidėti kuriant istoriją, – sukasi iš keblios padėties.

Vyras su laikraščiu abejodamas kilstelėjo antakius.

– Rudolfas pasiglemžė moterį tiesiai tam netikėliui iš po nosies, – juokėsi atokiau sėdinti mergina. – Taip jam ir reikia, jei toks nerangus.

– Ką gi, grįžkime prie Rudolfo ir Karlo, – tęsė pasakojimą mano svajonė.

Susidomėjęs klausiausi, ką ji atskleis. Perpratęs jos žaidimo taisyklės suvokiau, kad galiu išgirsti naudingos informacijos.

– Karlas buvo Džiordžijos vyras, o Rudolfas, kaip minėjau, geras jo draugas. Grafas seniai žavėjosi Džiordžija. Kai jiedu kur nors susitikdavo, niekada nepritrūkdavo temų pokalbiams. Ji jautė, kad grafas supranta ją iš pusės žodžio. Jam dažnokai kildavo pagunda suvilioti šią gražią, protingą ir labai seksualią moterį, bet draugo garbės kodekso Rudolfas nesulaužė niekada.

– Dieve, ar būna tokių vyrų? – suabejojo atokiau sėdinti mergina.

– Net neabejok, Kristina, – nusijuokė Džo Si.

– O štai man vyro ir moters draugystė kelia abejonių, – numykė vyras su laikraščiu. – Juk bet kada gali įsižiebtį aistros kibirkštis.

– Na, yra tiesos, – pripažino pasakotoja. – Vieną dieną paaiškėjo nemalonus faktas apie Karlą, kuris tiesiog suplėšė Džiordžijos širdį. Paguodą ji rado Rudolfo glėbyje. Pasirodė, kad grafas po ramybės kauke slėpė didžiulę aistrą. Jis gebėjo priversti kiekvieną moterį tirpti iš malonumo, o ji galėdavo išpildyti bet kurią vyro svajonę. Galima sakyti, Džiordžijai seksas buvo religija, o Rudolfas tą religiją išpažino.

– O ką aš jums sakiau? Vyro draugas greitai virto meilužiu...

– Džiordžija dievino grafo užmiesčio dvarą. Tai buvo jų ramybės uostas, kur galima leisti dienas jodinėjant, pramogaujant ir mylintis. Ten jie vykdavo, kai norėdavo daugiau laiko praleisti kartu, o darbo dienomis, kai laiko būdavo nedaug, Džiordžija ir Rudolfas aistrą malšindavo jo senamiesčio bute. Jų ryšys tęsėsi jau gana ilgai.

Džo Si nuslinko nuo minkštuosio porankio ir atsidūrė šalia manęs. Ištiesė savo ilgas kojas ir netyčia, o gal ir tyčia, šonu prigludo prie manęs. Godžiai ją nužvelgiau. Oskarui rūpėjo siužeto detalės, todėl nekantraudamas paklausė, kas vyko Rudolfui išsivedus Džiordžiją iš baro.

– Pirmiausia jie pavakarieniavo „Maršalo rojuje“, vėliau nuvažiavo pas jį. Rudolfas gebėdavo kaskart Džordžiją išvesti iš proto. Taigi ir tą sykį jie nekantravo kuo greičiau nuplėšti vienas nuo kito drabužius ir atsiduoti geismui. Bučiuodamiesi ir glamonėdamiesi pakilo į trečią aukštą. Drabužius nusimetė nė nespėję pasiekti miegamojo. Tik Džordžija niekaip negalėjo pamiršti to jaunuolio iš baro. Bandė, bet tiesiog nesisekė. Visą susikaupusį geismą ji padovanojo savo meilužiui, bet aistros įkarštyje įsivaizdavo, kad mylisi su tuo nepažįstamuoju.

– Na, ne... Tai žiauriai neteisinga, – nevalingai supykau.

– O ką jai reikėjo daryti, jei tas mulkis nesugebėjo pasinaudoti proga? – nusijuokė Kristina.

– Nepamirškime, kad jis pasinaudojo proga prie jos pri-eiti, kai nukrito rašiklis, – patikslinau aplinkybes. – Faktas, kad per vėlai, bet ką tam vargšeliui reikėjo daryti? Pamat tai moterį, kuri tau patinka, audi mintį, kaip prie jos pri-eiti. O čia tik šast prisistato kažkoks vyras. Nežinai, kas jis. Juk neprieisi prie jų ir nesakysi: „Gražuole, tu man be galo patinki, duok savo telefono numerį.“

– Oskarai, ar bent kiek padėjau? – paklausė Džo Si, pasi-sukdama į rašytoją.

– Tu nė neįsivaizduoji kaip, – nusijuokė jis.

– Būtų gerai įterpti dar daugiau tos nakties detalių, – pa-siūlė vyras su laikraščiu.

Negalėjau nepastebėti, kad ir Seržas patamsėjusiomis iš geismo akimis ryja Džo Si. Net apsilaižė ją nužiūrindamas.

– Gal kitą kartą, – ji nusišypsojo kažkam mintyse. – Dabar turiu skubėti, manęs laukia Yvanas.

– Kas tas Yvanas? – pasiteiravo vaikinai, sėdintis su mergina.

– Mano asmeninis treneris. Per artimiausias dvi valandas jis bandys išspausti visas mano jėgas, o kartu ir sielą, – juokėsi ji.

– O po to? – nė nepagalvojęs, kad tai ne mano reikalas, paklausiau jos.

– Po to? – ji nustebusi pakėlė antakius ir nusijuokė. – Viskas priklausys nuo to, kiek tos sielos dar bus likę. Sauna, baseinas, masažas ir laikas Kristoferiui...

Kaipmat įsivaizdavau ją saunoje, apsiautusią dideliu baltu rankšluosčiu. Paskui nuogą ant masažo stalo ir pajutau, kad žemiau juosmens esanti viena mano kūno dalis audringai sureagavo.

– Labai įdomu, ar kas nors įvyks tarp Džiordžijos ir bare sutikto vaikino, – mažliai nutęšė vyras su laikraščiu.

– Jie būtinai turi užmegzti romaną ir su kuo daugiau intymių detalių. Kaip manai, mieloji? – Vaikinas pažvelgė savo merginai į akis, o ši nuraudo, bet drąsiai atsakė:

– Kodėl gi ne? Juk visose knygose rašoma daugmaž taip: „Jis lūpomis nuslinko jos kūnu žemyn, ten, kur drėgna ir šilta. Jo pirštai įslydo į ją...“

– O varge, – sudejavo Seržas. – Ar jūs, moterys, tikrai mėgstate skaityti tokius dalykus?

– Ir dar ne tokius... – jau visai išdrąsėjusi nusikvatojo mergina.

– Oskarai, ar tu irgi nori intymių detalių savo knygoje? – pasiteiravo Džo Si.

– Nepakenktų... – Šis nejaukiai pasimuistė kėdėje.

– Puiku, apie tokius dalykus papasakosiu kitą kartą.

– Kada? – susidomėjo Seržas. – Nenorėčiau likti nežinioje ir ką nors praleisti.

Mūsų pasakotoja vėl nusijuokė žemu, seksualiu balsu. Tada netikėtai pasisuko į mane ir paklausė:

– Tavo nuomone, kaip mėgsta mylėtis mūsų istorijos herojus? Ramiai ir lėtai, o gal ekstremaliai ir greitai?

– Na štai, dabar tu tikrai galėsi pasireikšti, – užsidegė entuziazmu vyras su laikraščiu.

Visi sužiuro į mane.

– Na, jis jaunas, energingas, todėl manyčiau, kad jam labiau tiktų greitai ir ekstremaliai. Be to, jis gali mėgti įvairius eksperimentus.

– Puiku, aš ką nors sugalvosiu, – pažadėjo Džo Si.

– Tai kada susitinkam? – pasiteiravo Kristina.

– Gal rytoj panašiu laiku? Manau, po verslo susitikimo jau turėčiau būti laisva.

– Mes būsim, – užtikrino Seržas, net neatsiklausęs mano nuomonės. Atrodo, jis irgi užkibo ant pasakotojos kabliuko.

Barmenas padavė Džo Si buteliuką mineralinio vandens iš šaldytuvo. Aprasojęs plastikas išslydo jai iš rankų ir nukrito ant žemės. Lenkdamasi paimti butelio ji mus su Seržu apdovanojo tobulų kojų su prisegamomis kojiniųmis vaizdu.

Vėl tas neuždengtos odos lopinėlis... Nurijau seiles, pažvelgiau į Seržą, šis tik pakėlė antakius, ir mudu vienas kitą supratome be žodžių.

– Na ką gi, lekiu pas Yvaną, visiems gero vakaro, – stverdama savo krepšį pasakė ji, metė man dar vieną seksualų žvilgsnį, nusišypsojo ir pradingo už durų.

– Kokia moteris, – pasakė vyras su laikraščiu.

– Džo Si pasakojimas tikrai pagyvins manosios Džiordžijos gyvenimą, – lengviau atsikvėpė Oskaras. – Turėsiu apie ką pagalvoti.

– Jos labai laki vaizduotė, – nusišypsojo Kristina.

Jei jie visi būtų žinoję tiek, kiek aš, būtų labai nustebę. Mano žvilgsnį patraukė ant minkštasuolio sužvilgęs kažkoks daiktas. Tai buvo pinta apyrankė su karoliukais. Iš raidžių ant kiekvieno karoliuko buvo sudėliota frazė „Ar galiu?“. Nuo to laiko, kai mūvėdamas savo mėgstamiausius džinsus nutūpiau ant kramtomosios gumos, turiu įprotį patikrinti, kur sėduosi, tad galiu prisiekti – šito aksesuaro ant minkštasuolio nebuvo. Prie manęs buvo priėjęs tik barmenas, na ir... Džo Si. Turbūt ji ir pametė savo apyrankę. O gal tai dalis jos žaidimo?

* * *

Diena slinko lėtai. Taip būna visada, kai ko nors labai lauki. Žiūrėjau į brėžinį, o galvojau apie Džo Si. Jei ji taip sumaniai į pasakojimo siužetą įtraukė realius įvykius, vadinsi,